

Sygn. akt : II AKa 325/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Mazur
Sędziowie	SSA Beata Basiura SSA Alicja Bochenek (spr.)
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel.

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r. sprawy

S. G., s. Z. i U., ur. (...) w M.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 62 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 62 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt III K 22/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia oskarżonego S. G. od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 325/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej uznał oskarżonego **S. G.** za winnego tego, że:

1. w dniu 14 września 2011 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia w ten sposób, że przewiózł przez granicę państwową w C. z terenu Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 307 gram brutto, wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na mocy art. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

nadto

2. w dniu 14 września 2011 roku w T., woj. (...), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w ten sposób, że przechowywał w mieszkaniu przy ul. (...), w celu wprowadzenia do obrotu, 1305 gram marihuany, wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. art. 56 ust. 3 tej ustawy skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

nadto

3. w dniu 14 września 2011 roku w T., przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy, prowadził uprawę dziewięciu krzewów konopi innych niż włókniste, mogących dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na mocy art. art. 63 ust. 3 tej ustawy skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

nadto

4. w dniu 14 września 2011 roku w T., przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,66 gram brutto, co stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na mocy art. art. 62 ust. 3 tej ustawy skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 września 2011 roku do dnia 15 maja 2012 roku;

7. na mocy art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wyszczególnionych tam dowodów rzeczowych;

8. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazał opisany tam dowód rzeczowy zwrócić oskarżonemu;

9. na mocy na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz (...) Ośrodka (...)w kwocie 1660 złotych;

10. nadto orzekł o kosztach zastępstwa procesowego i kosztach postępowania - zwalniając z nich oskarżonego.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego na jego korzyść w zakresie kary – (modyfikacja i ograniczenie zakresu apelacji na rozprawie w dniu 6 września 2012r.), który w złożonej apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. G. kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i wniósł o orzeczenie jej za przypisane oskarżonemu przestępstwa w punktach 1-4 w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Motywuując złożoną apelację skarżący podniósł, że Sąd I instancji w niedostateczny sposób uwzględnił w szczególności to, że oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożył wyjaśnienia, których brak szczególności wynikał nie z braku skruchy, czy też nie odcięcia się całkowicie od popełnionych przestępstw,

jak przyjmuje Sąd I instancji, a z faktu, iż oskarżony obawiał się o bezpieczeństwo swojej rodziny i swoje w związku z obawą zemsty, nadto jest studentem 3 roku, mieszka z rodziną i bratem, nie był dotychczas karany, wywiad środowiskowy sporządzony przez kuratora sądowego jest w pełni pozytywny i daje podstawy do wystawienia oskarżonemu pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego była niezasadna i to w stopniu wskazującym na jest oczywistą bezzasadność.

Mając na uwadze zakres złożonej – po dokonanej modyfikacji – apelacji, odnoszący się wyłącznie do zakwestionowania wysokości orzeczonej oskarżonemu za cztery przypisane mu przestępstwa kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, należy stanowczo stwierdzić, że kara ta w żadnym razie nie może być uznana za rażąco surową. Przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru karu i „nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować” – wyrok SA we Wrocławiu z 17.05.2012r., II AKa 125/12. Podobnie wypowiedział się też Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdzając, że: „zmiana wysokości orzeczonej kary mogłaby w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Określenie „rażąca” należy odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (osłepia). Nawet gdyby orzeczona kara jawiła się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa, nie mogłoby to spowodować obniżenia kary, gdyby ta niewspółmierność nie miała charakteru rażącego” – wyrok z dnia 28.10.2011r. – sygn. akt II AKa 216/11. Obydwa cytowane orzeczenia, których treść i istotę w pełni podziela tutaj Sąd, przesądzają o niemożności uznania apelacji obrońcy oskarżonego S. G. za zasadną. Skarżący w żadnym razie nie wykazał, aby orzeczona przez Sąd I instancji kara łączna 4 lat pozbawienia wolności pozostawała „rażąco niewspółmierną” do kary postulowanej tj. 3 lat pozbawienia wolności. Nadto podkreślić należy, że sąd meriti orzekał tę karę mając do połączenia kary jednostkowe: 3 lata, 2 lata, 1 rok i 6 miesięcy oraz 3 miesiące pozbawienia wolności. Zatem suma tych kar możliwa do orzeczenia jako kara łączna wynosiła 6 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, a wymierzona została w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, to jest bez mała w dolnej granicy. Wymierzenie kary łącznej, zgodnie z wnioskiem skarżącego przy zastosowaniu pełnej absorpcji kar może następować wyjątkowo rzadko i wyłącznie w tych sytuacjach, gdy orzeczona kara za jedno z przestępstw jest tego rodzaju i tak wysoka, że może „pochłonać” kary orzeczone za pozostałe, popełnione przez sprawcę przestępstwa. Jest to możliwe tylko wtedy, gdy zachodzi znaczna różnica w stopniu społecznej szkodliwości popełnionych przez sprawcę czynów oraz w stopniu jego zawinienia. W niniejszej sprawie z tego rodzaju sytuacją bynajmniej nie mamy do czynienia. Właściwie tylko jedno z przestępstw przypisanych oskarżonemu S. G. jest o niskim stopniu społecznej szkodliwości (pkt 4 wyroku), natomiast pozostałe przestępstwa cechuje podobny, bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości. Nadto wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu za poszczególne przestępstwa kary jednostkowe, jak i następnie karę łączną uwzględnił zarówno okoliczności obciążające oskarżonego, jak i łagodzące, a lektura pisemnych motywów wydanego wyroku oraz wymiar orzeczonych kar wskazuje, że tym ostatnim poświęcił znacznie więcej uwagi. Gdyby w istocie – jak twierdzi obrońca oskarżonego – „sąd meriti przecenił okoliczności obostrzające, jak ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności”, to mając w polu widzenia fakt, iż górny pułap kary za chociażby jedno z przestępstw przypisanych oskarżonemu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a stanowiące zbrodnię, wynosił 15 lat pozbawienia wolności, to w sytuacji orzeczenia kary 3 lat pozbawienia wolności za ten czyn, postawiony zarzut pozostaje wręcz niezrozumiałym. Trudno także zgodzić się ze skarżącym, że popełnione przez oskarżonego

przestępstwa miały charakter incydentalny, przeczy temu zarówno ich ilość, jak i ich charakter. Oskarżony wszak między innymi trudnił się wytwarzaniem, produkcją środków odurzających, prowadząc uprawę krzewów konopi, które miały dostarczyć ziela konopi w znacznych rozmiarach, a prowadzony proceder był rozciągnięty w czasie i – jak wyjaśnił oskarżony, uprawę tego rodzaju prowadził już nie pierwszy raz. Pozytywna opinia środowiskowa o oskarżonym nie może w zasadniczy sposób wpłynąć o ocenę jego postawy, jeśli weźmie się przy tym pod uwagę, że charakter czynów których dopuścił się oskarżony był tego rodzaju, że ich popełnienie miało większe szanse powodzenia, gdy pozornie prowadził spokojny i nienaganny tryb życia. Właściwie jedyną faktyczną okolicznością łagodzącą jest dotychczasowa jego niekaralność, ale tej okoliczności mając na uwadze stosunkowo młody wiek oskarżonego nie można przeceniać. Oskarżony istotnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia w sprawie, ale pamiętać należy, że okoliczności ujawnienia popełnionych przez niego przestępstw były tego rodzaju, że powyższe niewiele w sprawie zmieniało w zakresie sprawności prowadzonego postępowania oraz udowodnienia sprawstwa oskarżonego.

Tym samym uznać należy, nie tracąc równocześnie z pola widzenia kierunku złożonej apelacji - wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego - że orzeczona kara łączna pozbawienia wolności we właściwy sposób uwzględnia zarówno stopień zawinienia oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a już w żadnej mierze nie może być uznana za rażąco surową. Również orzeczona kara grzywny, jak i nawiązka nie wpływają na zmianę powyższego stanowiska, a zawarte na powyższe okoliczności rozważania sądu i powołane przez sąd orzekający argumenty znalazły pełną akceptację Sądu Apelacyjnego.

Aczkolwiek skarżący nie kwestionuje w złożonej apelacji ustaleń stanu faktycznego, niemniej podkreślić należy, że kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność poczynionych przez sąd I instancji ustaleń i poprawność przeprowadzonego postępowania dowodowego, które wolne jest od braków i uchybień formalnych. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, a zaprezentowana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest obiektywna i rzeczowa. Ocena ta uwzględnia wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania. Powyższe pozwoliło w sposób zasadny przypisać oskarżonemu winę popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Również sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty wyjaśnia podstawy faktyczne orzeczenia wskazując, na fakty i okoliczności, które zostały udowodnione oraz określa - szczegółowo je opisując – dowody na których oparto przedmiotowe ustalenia, a także wymienia dowody, którym odmówiono waloru wiarygodności, podając powody, które legły u podstaw powyższego.

Mając powyższe na uwadze i podzielając stanowisko Sądu Okręgowego co do winy oskarżonego oraz dokonanej oceny prawnej jego działania, a także nie znajdując podstaw do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności jest rażąco surowa, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.